

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/61/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121010588
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2121010588.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovince a sudcov Mgr. Michala Polláka a JUDr. Kataríny Batisovej, v trestnej veci odsúdeného K. C., nar. XX.XX.XXXX, o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 11.3.2022 č.k. 29PP/131/2021-102, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 17.5.2022 takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku sa napadnuté uznesenie zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona sa žiadosť odsúdeného K. C., nar. XX.XX.XXXX, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu uložil

- Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 20.8.2019 sp. zn. 1T/21/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.11.2019 sp. zn. 3To/138/2019 v trvaní 18 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a

- Okresný súd Bratislava V trestným rozkazom zo dňa 03.05.2016 sp. zn. 2T/45/2016 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V zo dňa 16.06.2020 sp. zn. 2T/45/2016 v trvaní 1 rok so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia

zamietá.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením Okresný súd Trnava rozhodol takto:

Podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona sa návrh odsúdeného: K. C., nar. XX.XX.XXXX v N., t. č. v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmiennečné prepustenie z výkonu trestov odňatia slobody, ktoré mu boli uložené rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/21/2019 zo dňa 20.08.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/138/2019 zo dňa 19.11.2019 a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/45/2016 zo dňa 03.05.2016 v spojení s uznesením Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/45/2016 zo dňa 16.06.2020 z a m i e t a .

2. Proti uvedenému uzneseniu podal odsúdený, na verejnom zasadnutí, ihneď po jeho vyhlásení, sťažnosť. Prokurátor sa na verejnom zasadnutí vzdal práva podať sťažnosť.

3. Podanú sťažnosť odsúdený odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu podaním zo dňa 28.03.2022, doručeným súdu prvého stupňa dňa 31.03.2022 nasledovne (skrátene):

3.1. Skutočnosť, že súd berie do úvahy prebiehajúce trestné stíhanie je porušovanie prezumpcie neviny. Súdnemal túto skutočnosť ani len preniesť do znenia odôvodnenia napadnutého uznesenia, nakoľko jedine opomenutím tejto skutočnosti by bola reálne rešpektovaná zásada prezumpcie neviny.

3.2. Ďalej má za to, že prvá a druhá materiálna podmienka spolu neoddeliteľne súvisia a ak je naplnená prvá materiálna podmienka (polepšenie správania sa vo výkone trestu), tak cez túto optiku je potom nutné nahliadať aj na vyhodnotenie naplnenia druhej materiálnej podmienky - predpoklad

vedenia riadneho života na slobode po podmiennečnom prepustení. Súdy nemôžu skrátka pri hodnotení naplnenia druhej materiálnej podmienky prihliadať paušálne len na to, že sa odsúdený v minulosti už dopustil trestnej činnosti, nakoľko pri takomto postupe by sa úplne znefunkčnil inštitút podmiennečného prepustenia pri recidivujúcich osobách.

3.3. Myšlienku súdu, že rodičia nepôsobili na osobu odsúdeného výchovne predtým, než bol vzatý do výkonu trestu odňatia slobody a teda svojim výchovným vplyvom nevedeli zabezpečiť, aby nepáchal trestnú činnosť, tak tomu nebude tak ani teraz, považuje za domnienku, ktorá nemá absolútne žiadny podklad ani vo vykonanom dokazovaní a je v úplnom rozpore s významom inštitútu záruky poskytovanej za dovŕšenie nápravy odsúdeného. K poskytnutej záruke rodičmi ďalej uvádza, že v čase pred odsúdením sa predsa osoba, ktorá už po odsúdení poskytuje záruku za dovŕšenie nápravy odsúdeného, nezaväzovala súdu pôsobiť na odsúdeného konkrétnymi spôsobmi pôsobenia, nakoľko nemusela mať vedomosť o páchaní trestnej činnosti a tým pádom nemusela sprísnene dohliadať na správanie sa odsúdeného. Nemožno opomíňať ani to, že výkon trestu má nesporne výchovný a preventívny účinok, ktorý sa zväčša prejaví na správaní sa odsúdeného. Preto pri hodnotení toho, či predstavuje záruka za dovŕšenie nápravy odsúdeného dostatočný prostriedok na zabezpečenie, že po prepustení odsúdeného tento nebude viac páchať trestnú činnosť, je nutné prihliadnúť aj na to, akú dĺžku trestu odňatia slobody si odsúdený už vykonal a ako sa správal vo výkone trestu. Ďalej má zato, že práve osoba, ktorá odsúdeného pozná, je najvhodnejším kandidátom na to, aby poskytla záruku za dovŕšenie nápravy odsúdeného. Práve vzájomné poznanie vytvára lepší a väčší priestor na individualizovaný a efektívny prístup k odsúdenému. Aj preto je nesprávna argumentácia súdu ohľadom toho, že osoby, s ktorými bol v minulosti v kontakte a nezabránili mu v páchaní trestnej činnosti, tak nebudú schopní urobiť ani teraz.

3.4. Pri vyhodnocovaní záruky občianskym združením HANUMANiaci uplatňuje súd prvého stupňa tu rovnakú argumentáciu, ako aj pri hodnotení záruk poskytovaných rodičmi. Navyše súd tvrdí, že práve členstvo v klube, ktorý sa venuje bojovým športom, podporuje sklony odsúdeného k agresívnemu a kriminálnemu správaniu. Nijako sa nezaobera tým, že práve v tomto združení môže zmysluplne tráviť svoj voľný čas, čím bude dochádzať k minimalizácii priestoru na páchanie trestnej činnosti. Súd sa skutočne zaoberá výlučne tým, čo bolo a nie tým, ako by mohla v skutočnosti záruka prebiehať (či už zo strany rodičov alebo zo strany záujmového združenia). Je preto nutné konštatovať, že súd pristupuje k hodnoteniu poskytnutých záruk nesprávne a s nepochopením.

3.5. Uvedené osoby, resp. združenie osôb ponúkajú záruku momentálne, preto bol súd povinný dôsledne vyhodnotiť, či poskytnuté záruky sú dostačujúce v tejto dobe. Ak by neboli, tak by mal súd podrobne opísať, prečo sa jednotlivé záruky, spôsoby pôsobenia, možnosť zamestnania, možnosť bývania u rodičov a pod. nejavia byť dostačujúce. K takémuto vysvetleniu však súd nepristúpil, preto zaťažil napadnuté uznesenie vadou nepreskúmateľnosti. Vzhľadom na znenie odôvodnenie napadnutého uznesenia je zrejmé, že súd prvého stupňa nerešpektoval právny názor sťažnostného súdu, nakoľko sa nijakým spôsobom nezaoberal vyhodnotením poskytovaných záruk a nezoberal sa ani možnosťou zamestnania, zabezpečeného bývania, ani dĺžkou vykonaného trestu.

3.6. Namietá, že prvostupňový súd nemôže jednoznačne tvrdiť, že jedine vo výkone trestu odňatia slobody sa naplnia účely trestu vo vzťahu k odsúdenému, keď je vo výkone trestu v podstate vôbec po prvýkrát. Odsúdený je práve ten typ osoby vykonávajúcej nepodmienený trest odňatia slobody, ktorej by mala byť daná možnosť preukázať, že výkon trestu, v ktorom je po prvýkrát, mal na jeho osobu také účinky, že už nebude viac páchať žiadnu inú trestnú činnosť. Súd nemôže relevantne tvrdiť, že existuje nejaké neprimerané riziko, že sa opätovne dopustí trestnej činnosti. Úplne iná situácia by nastala, ak by bol vo výkone trestu už po niekoľkýkrát, keďže len pri opakovanom výkone trestu odňatia slobody je skutočne dôvodné uvažovať, že doterajšie výkony trestov nezanechali na odsúdenom dostatočný výchovný a preventívny vplyv.

3.7. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žiada Krajský súd v Trnave, aby napadnuté uznesenie postupom podľa ustanovenia § 194 ods. 1 písm. a) TP zrušil a sám rozhodol tak, že odsúdeného podmiennečne prepustí z výkonu trestu odňatia slobody a určí mu primeranú skúšobnú dobu s povinnosťami a obmedzeniami, ktoré uzná za vhodné.

4. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokmi napadnutého uznesenia.

Podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) a f),

rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3 alebo 4, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a ods. 3 alebo 4 a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

5. Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutého výroku, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo. Sťažnosť podala oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

6. Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo sťažnostný súd zistil nasledovné.

7. O žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody prvý krát rozhodol prvostupňový súd uznesením zo dňa 4.6.2021 č. k. 29PP/131/2021-47 tak, že jeho žiadosť o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.08.2019 sp. zn. 1T/21/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.11.2019 sp. zn. 3To/138/2019, a trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 03.05.2016 v spojení s uznesením zo dňa 16.06.2020 o neosvedčení sa v skúšobnej dobe podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods.1 písm. a), § 66 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona zamietol. Voči tomuto uzneseniu podal odsúdený sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 02.12.2021, sp. zn. 5Tos/123/2021 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil a uložil okresnému súdu, aby vo veci znovu konal a rozhodol. K zrušeniu uznesenia došlo jednak z dôvodu, že sa prvostupňový súd nevysporiadal so zárukou poskytnutou rodičmi odsúdeného ako aj občianskym združením za dovŕšenie nápravy odsúdeného ako aj so skutočnosťou, že po prepustení má zabezpečené bývanie a prácu ako aj z dôvodu nesprávne formulovaného výroku napadnutého uznesenia.

8. Po vrátení veci rozhodol prvostupňový súd o žiadosti odsúdeného o podmieňané prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody napadnutým uznesením.

9. Napadnuté uznesenie prvostupňový súd odôvodnil tým, že odsúdený splnil formálnu podmienku, teda vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu odňatia slobody ako aj druhú zákonnú (materiálnu) podmienku (t.j. že preukázanie polepšenia), čo odôvodnil tým, že vo vzťahu k odsúdenému neboli konštatované žiadne negatívne skutočnosti a poznatky o jeho osobe, ktoré by mali za následok nesplnenie tejto materiálnej podmienky. Prvostupňový súd však zistil nesplnenie tretej (materiálnej) podmienky, t.j. dôvodné očakávanie vedenia riadneho života odsúdeného na slobode (resp. neexistencia príliš veľkého rizika jeho recidívy).

10. V tomto smere poukázal na odpis registra trestov, z ktorého vyplýva, že odsúdený bol doposiaľ 4-krát súdne trestaný, a to za násilnú kriminalitu, resp. v jednom prípade za majetkovú kriminalitu (trestný čin krádeže podľa § 212 Trestného zákona). V prípade odsúdeného ide o špeciálneho recidivistu vo vzťahu k trestným činom ublíženia na zdraví (v súbehoch s trestnými činmi výtržníctva). V súčasnosti je odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody za prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 Trestného zákona (účinného do 01.08.2019), za čo mu bol uložený samostatný nepodmieňaný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a zároveň bol tiež uznaný vinným zo spáchania prečinu výtržníctva v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona k § 364 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený súhrnný nepodmieňaný trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Následne má pokračovať vo výkone trestu odňatia slobody vo výmere 1 rok za prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona. V tomto smere súd prvého stupňa poukázal na skutočnosť, že odsúdený sa dňa 15.11.2018 dopustil trestnej činnosti počas skúšobnej doby podmieňaného odsúdenia (v trestnom konaní vedenom Okresným súdom Bratislava V pod sp. zn. 2T/45/2016) a teda je zrejmé, že odsúdený dostal reálnu možnosť preukázať polepšenie a nápravu, no túto možnosť nielenže nevyužil, ale práve naopak, preukázal to, že toto poskytnutie dôvery nemalo na neho žiadny prevýchočný účinok, keďže následne na to sa dopustil druhovo totožnej činnosti. Napriek tomu, že odsúdený v prostredí ústavu na výkon trestu odňatia slobody preukazuje svojim správaním polepšenie, jeho kriminálne sklony počas pobytu na slobode neumožňujú súdu dospieť k záveru, že od neho možno očakávať vedenie riadneho života.

11. Vo vzťahu k záruke o dovŕšení nápravy odsúdeného poskytnutej rodičmi odsúdeného sa prvostupňový súd vyjadril tak, že túto nepovažoval za dostatočnú, a to vzhľadom na skutočnosť, že títo mali možnosť výchovne pôsobiť na odsúdeného po celý jeho doterajší život, a napriek tomu sa odsúdený

začal dopúšťať násilnej trestnej činnosti. Súd má vážne pochybnosti o tom, že keď rodičia odsúdenému nedokázali zabrániť v tom, aby bol už 4-krát právoplatne odsúdený, len ťažko si možno predstaviť, že by práve ich vplyv nejakým zásadným spôsobom bránil odsúdenému v páchaní ďalšej (najmä násilnej) trestnej činnosti. Ak teda zlyhala rodičovská výchova u odsúdeného v jeho mladšom veku, o to menej je vplyv rodičov dostatočnou zárukou právne aprobovaného správania odsúdeného na slobode.

12. K záruke poskytnutej občianskym združením HANUMANiaci HC uviedol, že z podanej záruky nie je zrejmé, či združenie má nejaké skúsenosti s pomocou odsúdeným s ich zaradením sa do spoločnosti, avšak samotný fakt, že odsúdený je dlhoročným členom tohto občianskeho združenia, ktorého predmetom činnosti sú ázijské a bojové športové činnosti, skôr nasvedčuje tomu, že ani jeho dlhodobé členstvo v tomto združení nemalo žiadny vplyv na jeho správanie a nijakým spôsobom mu to nebránilo v páchaní trestnej činnosti. Práve naopak, je dôvodné sa domnievať, že skúsenosti odsúdeného s bojovými športami podporujú jeho sklony k agresívnemu a kriminálnemu správaniu.

23. Preskúmaním konania, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia sťažnostný súd zistil, že toto bolo vykonané v súlade so zákonom, keď prvostupňový súd nariadil a vykonal verejné zasadnutie, na ktorom vypočul procesné strany, oboznámil listinné dôkazy a dal odsúdenému možnosť dostatočne realizovať jeho práva, ktoré mu vyplývajú z ustanovení Trestného poriadku.

13. Pokiaľ ide o správnosť napadnutého výroku, sťažnostný súd je názoru, že všetky vyššie uvedené skutočnosti neumožňujú v prípade odsúdeného vyhovieť jeho návrhu na podmienené prepustenie. Uvedené zistenia, ktoré bral prvostupňový súd do úvahy pri svojom rozhodnutí, sú zistené správne a sú tými relevantnými skutočnosťami, ktoré bolo potrebné zvážiť a vyhodnotiť v súvislosti so skúmaním splnenia podmienok na podmienené prepustenie odsúdeného. Úvaha prvostupňového súdu pritom vychádza z logického zhodnotenia zistených skutočností.

14. Splnenie formálnej podmienky na podmienené prepustenie bolo zo strany prvostupňového súdu správne skonštatované, nakoľko odsúdený už vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu.

15. Pokiaľ ide o splnenie prvej z dvoch materiálnych podmienok predpokladaných v ust. § 66 ods. 1 Trestného zákona (preukázanie polepšenia plnením svojich povinností a svojim správaním vo výkone trestu), prvostupňový súd skonštatoval, že vo vzťahu k odsúdenému neboli konštatované žiadne negatívne skutočnosti a poznatky k jeho osobe, ktoré by mali za následok nesplnenie tejto materiálnej podmienky. S týmto sa sťažnostný súd síce stotožňuje, nakoľko hodnotenie odsúdeného neobsahuje negatívne poznatky o správaní odsúdeného vo výkone trestu, avšak len samotné dobré správanie odsúdeného počas výkonu trestu nemožno automaticky považovať za splnenie prvej materiálnej podmienky. Z tohto dôvodu má sťažnostný súd za to, že odsúdený splnil prvú materiálnu podmienku iba čiastočne.

16. V súvislosti s vyššie uvedeným sťažnostný súd v prvom rade upozorňuje, že pri rozhodovaní o splnení prvej materiálnej podmienky, ide o to rozlíšiť, kedy správanie odsúdeného a plnenie jeho povinností vo výkone trestu odňatia slobody sú prejavom len vonkajšej adaptácie odsúdeného na prostredie ústavu na výkon trestu a kedy ide o známky skutočných zmien osobnosti odsúdeného odôvodňujúce nádej, že i v budúcnosti povedie riadny život.

17. To znamená, že ak sa odsúdený vo výkone trestu dobre správa, automaticky to neznamená, že sa polepšil a tým splnil prvú materiálnu podmienku. Zmysel podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu, bol odsúdený automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby na slobodu.

18. Z hodnotenia odsúdeného na základe vyššie uvedeného nemožno urobiť jednoznačný záver o splnení prvej materiálnej podmienky. Aj napriek celkovo pozitívnemu hodnoteniu odsúdeného (disciplinárne odmenený, žiadne disciplinárne tresty, správanie na požadovanej úrovni, pracovne zaradený), sťažnostný súd nemôže s určitosťou potvrdiť, že došlo zo strany odsúdeného ku skutočnému polepšeniu alebo iba k prispôbaniu sa podmienkam výkonu trestu. Polepšeniu sa nenasedčuje ani fakt, že odsúdený počas 3 ročného výkonu trestu celkovo získal len dve disciplinárne odmeny. Polepšenie odsúdeného nemožno konštatovať len na základe skutočnosti, že je jeho správanie na požadovanej úrovni, nakoľko plnenie si základných povinností vo výkone trestu je nevyhnutnou podmienkou ako samotnej adaptácie, tak aj celého priebehu výkonu trestu odňatia slobody. Podľa sťažnostného súdu odsúdený nepreukázal zvýšenú snahu po náprave, jeho správanie vo výkone trestu je skôr výrazom prispôbena sa samotnému režimu výkonu trestu a nie prejavom jeho vyššej aktivity plnenia si svojich povinností a polepšenia sa.

19. Prvostupňový súd následne správne posúdil nesplnenie druhej materiálnej podmienky, t. j. dôvodné očakávanie vedenie riadneho života odsúdeného na slobode. Pri jej vyhodnotení je potrebné posúdiť všetky okolnosti, ktoré súvisia s osobou odsúdeného, jeho osobné a charakterové vlastnosti, celkový postoj k spoločenským normám a pravidlám, povahu a charakter spáchanej trestnej činnosti.

20. Je preto správny postup prvostupňového súdu, ktorý komplexne posudzoval osobnosť odsúdeného, charakter trestnej činnosti a trestnú minulosť odsúdeného. Vzhľadom na trestnú minulosť odsúdeného možno konštatovať, že si z predchádzajúcich odsúdení nevzal žiadne ponaučenie, ktoré by ho motivovalo k tomu, aby sa už ďalej nedopúšťal páchania trestnej činnosti a aby viedol riadny život. Odsúdeného od páchania trestnej činnosti neodradila ani bezprostredná hrozba výkonu trestu odňatia slobody pri podmienčnom odsúdení ani alternatívne tresty. Na odsúdeného sa hľadí ako na špeciálneho recidivistu vo vzťahu k násilnej trestnej činnosti. Je preto nanajvýš zrejmé, že odsúdeného nič nedokáže motivovať k tomu, aby dokázal žiť riadnym životom, dodržiavať všeobecné pravidlá spoločenského správania a neporušovať zákony. Preto možno konštatovať, že takéto okolnosti odôvodňujú obavu, že by v prípade podmienčného prepustenia odsúdený nebol dostatočne pripravený viesť riadny život a nedopúšťal sa ďalšej trestnej činnosti.

21. Početnosť predchádzajúcich odsúdení vedú potom k logickému záveru, že ani predchádzajúce odsúdenia, nemali na neho ten výchovný účinok, aby ho viedli k riadnemu životu. Na nápravu odsúdeného a uvedenie si negatívnych dôsledkov jeho konania teda zjavne nemal vplyv žiadny z uložených trestov. Niet prečo sa rozumne domnievať, že podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody už splní svoj zákonom sledovaný účel.

22. Žiada sa doplniť, že ani osoba, ktorá je vo výkone trestu odňatia slobody po prvý krát ako odsúdený, nemá automaticky nárok na to, aby bola podmienčne prepustená. Aj u takejto osoby je potrebné striktné individuálne preskúmať splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok a pokiaľ sa dospeje k záveru, že riziko recidívy je u takejto osoby príliš vysoké, nemôže byť pre absenciu druhej materiálnej podmienky podmienčne prepustená.

23. Posúdenie otázky novej recidívy je pritom vždy len predpokladom vysloveným s väčšou či menšou mierou pravdepodobnosti, no pri skúmaní tejto miery sa vychádza z objektívnych kritérií, medzi ktoré patrí predchádzajúci spôsob života odsúdeného i jeho sklony k páchaniu trestnej činnosti. Ohľadne správania sa odsúdeného v budúcnosti súd pri rozhodovaní o podmienčnom prepustení vyvodzuje iba predpoklady a očakávaná, pretože logicky nemôže vedieť, čo sa v budúcnosti skutočne stane. Správanie sa odsúdeného v minulosti má v tomto prípade rozhodujúci význam pri určení pravdepodobnosti jeho správania sa v budúcnosti.

24. Odsúdený už dostal od súdu možnosť preukázať, že sa nebude dopúšťať trestnej činnosti, prvý krát v podobe alternatívneho trestu (trestu povinnej práce) a v druhom prípade v podobe podmienčného odsúdenia. Aj napriek opakovanej šancie, túto nevyužil a opätovne sa dopustil trestnej činnosti, dokonca v skúšobnej dobe podmienčného odsúdenia. Aj napriek tomu, že je v súčasnosti na odsúdeného pôsobené nepodmieneným trestom odňatia slobody, súd má neustále pochybnosť a obavu, s ohľadom na jeho predchádzajúci život, či bude viesť aj napriek výchovnému pôsobeniu výkonu trestu na slobode riadny život. Doposiaľ totižto nič nedokázalo odsúdeného motivovať k vedeniu riadneho života.

25. Správne sa prvostupňový súd vysporiadal aj s poskytnutými zárukami zo strany rodičov a občianskeho združenia HANUMANiaci za dovršenie nápravy odsúdeného. Nie je pravdou to, čo uvádza odsúdený vo svojej sťažnosti, že prvostupňový súd neopísal prečo sa jednotlivé záruky nejavia byť dostačujúce. Prvostupňový súd sa týmto venoval v bode 21 a 22 napadnutého uznesenia a s týmto jeho hodnotením sa sťažnostný súd v plnom rozsahu stotožňuje. Výchovné pôsobenie rodičov odsúdeného sa doposiaľ minulo účinkom, niet sa prečo potom domnievať, že práve teraz bude mať ich dohľad nad správaním odsúdeného požadovaný efekt a odstráni hrozbu protiprávneho správania sa odsúdeného na slobode. Pokiaľ odsúdený namieta, že ide iba o domnienku, ktorá nemá podklad vo vykonanom dokazovaní je potrebné uviesť, že rovnako ako vyhodnotenie druhej materiálnej podmienky stojí na predpokladoch, aj v tomto prípade ide o predpoklad, ktorý ale vychádza z objektívnych skutočností z minulosti. Rodičia mali možnosť v minulosti pôsobiť na odsúdeného, avšak ich dohľad a výchovné pôsobenie zlyhalo, a preto sa nemožno spoliehať, že by boli schopní dovršiť nápravu odsúdeného. Uvedené sa rovnako vzťahuje aj na občianske združenie HANUMANiaci.

26. V prípade odsúdeného ponúknuté záruky, prísľub zamestnania ani zabezpečené bývanie je v kontexte vyššie uvedeného nedostatočné na to, aby súd jeho žiadosti o podmienčné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody vyhovel. Aj napriek podmienkam, ktoré mu rodinný príslušník po podmienčnom prepustení vytvorili, vzhľadom na minulosť odsúdeného, súd nedôveruje odsúdenému do takej miery, že skonštatuje, že v prípade podmienčného prepustenia bude viesť na slobode riadny život. Práve naopak, z vykonaného dokazovania je na mieste tvrdiť, že v prípade odsúdeného existuje riziko recidívy.

27. Aj napriek tomu, že odsúdený vo výkone trestu preukázal určité polepšenie, riziko recidívy je s ohľadom na jeho trestnú minulosť stále príliš vysoké. Len konštatovanie o čiastočnom polepšení odsúdeného v podmienkach výkonu trestu nie je dostačujúce na vyslovenie predpokladu, že bude na

slobode viesť riadny život. Ako bolo vyššie uvedené, pozitívne rozhodnutie o podmienčnom prepustení nemôže byť v zmysle zákona opreté výlučne o dobré správanie odsúdeného vo výkone trestu. Kriminálne sklony a násilné správanie odsúdeného vyvolávajú značnú obavu z recidívy. Záver z celkového zhodnotenia osoby odsúdeného a jeho doterajšieho života teda ani podľa názoru sťažnostného súdu neumožňuje prijať pozitívnu prognózu jeho budúceho správania t. j. že bude žiť v súlade s právnymi, etickými a morálnymi normami spoločnosti. V jeho prípade teda prevažuje legitímna potreba ochrany spoločnosti pred ním ako páchatelom trestnej činnosti.

28. Za nedôvodnú považuje sťažnostný súd námietku odsúdeného, že prvostupňový súd porušil zásadu prezumpcie neviny, keď vzal do úvahy prebiehajúce trestné stíhanie odsúdeného. Sťažnostný súd je toho názoru, že len uvedenie tejto skutočnosti v odôvodnení napadnutého uznesenia bez toho, aby súd prvého stupňa z nej vyvodil určité závery alebo odôvodňoval nesplnenie podmienky na podmienčné prepustenie odsúdeného nemožno považovať za porušenie zásady prezumpcie neviny.

29. Sťažnostný súd na záver uvádza, že k postupu podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, teda k zrušeniu napadnutého uznesenia a novému rozhodnutiu pristúpil výlučne z dôvodu, aby výrok zodpovedal stavu vecí a zákonu, keďže prvostupňový súd opätovne nesprávne sformuloval výrok napadnutého uznesenia.

30. Sťažnostný súd opätovne pripomína, že ak sa postupom podľa § 66 a nasl. Trestného zákona rozhoduje o návrhu odsúdeného na podmienčné prepustenie, tak zákonu zodpovedá len taký výrok, ktorý bude obsahovať presné označenie súdneho rozhodnutia (typ rozhodnutia, dátum vydania, spisová značka), ktorým bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody a presné vymedzenie uloženého trestu, z ktorého sa odsúdený ne/prepúšťa.

31. Prvostupňový súd vo výroku napadnutého uznesenia presne nevymedzil uložený trest, z ktorého odsúdeného podmienčne neprepustil. Vzhľadom aj na to, že rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 1T/21/2019 zo dňa 20.08.2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/138/2019 zo dňa 19.11.2019 mu boli uložené dva samostatné nepodmienené tresty odňatia slobody je nevyhnutné špecifikovať, na ktorý trest sa podmienčné prepustenie vzťahuje (v tomto prípade: - rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 20.08.2019 sp. zn. 1T/21/2019 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.11.2019 sp. zn. 3To/138/2019 vo výmere 18 mesiacov nepodmienčne zo zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia). Uvedené platí aj pri v poradí druhom odsúdení z napadnutého výroku, kde taktiež prvostupňový súd presne nevymedzil uložený trest vo forme jeho výmery a spôsobe jeho výkonu.

32. Aj napriek tomu, že sťažnostný súd považuje rozhodnutie prvostupňového súdu o nevyhovení žiadosti odsúdeného o podmienčné prepustenie za správne, musel pre vyššie uvedené formálne pochybenie zo strany súdu prvého napadnuté uznesenie podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušiť a odstrániť nesprávnu formuláciu výroku napadnutého uznesenia tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.